

VAL McDERMIDOVÁ

Je to nejhorší noční můra každého rodiče...

KONEC HRY

KONEC HRY

VAL McDERMIDOVÁ

KONEC HRÝ

Přeložila Radmila Damová

Těm, kteří odešli, zatímco jsem psala tuto knihu –
Davině McDermidové, Sue Carrollové a Reginaldu Hillovi.
Bez vás tří, u každého z naprosto odlišného důvodu, bych to nikdy
tak daleko nedotáhla. Jste stále se mnou.

Vydalo nakladatelství BB/art s.r.o. v roce 2013

Bořivojova 75, Praha 3

Copyright © 2012 Val McDermid

All rights reserved.

Z anglického originálu *The Vanishing Point*
(First published by Little, Brown, Great Britain, 2012)

přeložila © 2013 Radmila Damová

Redakce textu: Dana Packová

Jazyková korektura: Ludmila Böhmová

První elektronické vydání v českém jazyce

ISBN 9788074616167

Poděkování

Při psaní se člověk stále dozvídá nové věci. Každá kniha mě naučila něčemu novému o světě stejně jako o řemesle. A tak mám celý seznam lidí, kterým musím poděkovat:

Jonovi a Ruth Jordanovým za tolik věcí, že je ani nejde vyjmenovat, ale tentokrát zejména za předání kontaktu na člověka, bez něhož bych tuhle knihu nikdy ani nezačala psát. Díky za nápaditost, Timme.

Lindě Watson-Brownové a Michaelu Robothamovi za to, že se se mnou podělili o zkušenosti ze svého oboru.

Kelly Smithové za Detroit.

Profesorce Sue Blackové za krev a za www.millionforamorgue.com.

Paule Tylerové za poskytnutí přístupu k jejím encyklopedickým znalostem rodinného práva.

Kniha se ode mě k vám nedostane bez pomoci. Je tu celý tým nadšenců z Gregory&Co, Little, Brown, Grove Atlantic and HarperCollins Canada, kteří sehrávají podstatnou úlohu v zajišťování, aby všechno fungovalo tak, jak má. Zejména jsem velkou dlužnicí Jane Gregoryové, Stephanie Glencrossové, Anne O'Brienové a inspirativního Davida Shelleyho, jehož vášnivé zaujetí nás ostatní vždy nakazí.

A nakonec opravdu velký dík mé rodině a přátelům, jejichž pomoc nikdy nepovažuji za samozřejmost. Díky za to, že o mě pečujete, vím, že byste se pro mě rozkrájeli.

Když se ocitnete na výsluní slávy, aniž byste věděli,
kdo jste, připraví vás to o vaše já.

OPRAH WINFREYOVÁ

1. ČÁST

Let

O'Hareovo letiště, Chicago

Stephanie Harkerová měla právě správný věk na to, aby si ještě pama-
tovala, jaké vzrušení přinášelo cestování letadlem. Pohlédla dolů na
pětiletého chlapce pohrávajícího si s páskou nataženou mezi přenosné
sloupky, jež vymezovala hadovitě se kroutící frontu lidí, kteří čekali na
bezpečnostní kontrolu. Jimmy tenhle pocit nikdy nezažije. Navykl si
létání spojovat s nudou a narůstajícím podrážděním z nutnosti pohybovat
se mezi lidmi, kteří jsou otrávení, přezíraví nebo prostě jen hrubí. Jimmy
patrně vycítil, že se na něj Stephanie dívá, a vzhlédl, ve tváři váhavý
a opatrný výraz. „Budeme moct ještě dneska do bazénu?“ zeptal se, hlas
podbarvený obavou z odmítnutí.

„Samozřejmě,“ odpověděla Stephanie.

„I kdyby letadlo mělo zpoždění?“ Ani sebemenší náznak, že by její
slova zmírnila chlapcovy obavy.

„I kdyby letadlo mělo zpoždění. Dům má vlastní bazén přímo před
obývacím pokojem. Ať přijedeme sebezpozději, budeš si moct zaplavat.“

Mračil se, zvažoval Stephaniinu odpověď, pak přikývl. „Dobře.“

Došourali se o několik kroků dál. Americký způsob přestupu na další
letadlo Stephaniei doháněl k sílenství. Když někam přiletíte, už za sebou
máte minimálně jednu bezpečnostní kontrolu. Někdy i dvě. Ve většině
ostatních zemí nemusíte znovu projít rámem. Už jste ve vnitřní zóně. Jste
oficiálně prohlášení za prověřené. Není třeba, abyste zase podstupovali
všechny tyhle nesmysly.

Jenže v Americe je to jinak. V Americe je vždycky všechno jinak. Stephanie
Američany podezírá, že podle nich nemá žádná jiná země na
světě pořádné bezpečnostní kontroly. Proto když přiletíte do Spojených

států a potřebujete na letecký přípoj, musíte z vnitřního prostoru vyjít do veřejné části letiště a pak, šupity šup, znovu do fronty a zopakovat stejný proces, jež jste absolvovali už při nástupu do prvního letadla. Někdy tak dokonce přijdete i o úžasně výhodně zakoupenou lahev mandarinkové vodky, kterou jste cestou ven získali v rámci speciální nabídky v bezcelní zóně, protože jste pozapomněli, že vás čeká druhá bezpečnostní prohlídka, při níž bude aplikováno pravidlo o zákazu pronášení tekutin. Dokonce i těch tekutin, které jste nakoupili na tomtéž zatraceném letišti. Lumpové.

A jako by už tohle samo o sobě nestačilo k roztrpčení, nejnovější americká verze bezpečnostního prohmátávání podle Stephanie překračuje hranice sexuálního obtěžování. Díky šroubům a destičce, které jí posledních deset let drží nohu pohromadě, se stala přímo odbornicí na důkladnost pracovníků bezpečnostní kontroly. V chování žen, jež k ní přistupovaly, aby ji zkontrolovaly poté, co se detektor kovu rozpípal a rozblikal, nenacházela shodu. Jeden extrém byl, že ji v Madridu ani neprohmataly, ani nad ní nepřejely ručním detektorem. V Římě kontrolovaly zběžně, v Berlíně efektivně. Ale v Americe důkladnost hraničila s nepřístojností, hřbety rukou rozhoupaly nadra, dotýkaly se jí jako neobratný teenager. Bylo to nepříjemné a potupné.

Několik dalších kroků. Teď už se řada před nimi alespoň pohybovala plynule. Pomalu, ale plynule. V místě, kde se fronta stáčela kolem sloupku, Jimmy proklouzl pod páskou a vyskočil před Stephaniei. „Předběhl jsem tě!“ vytahoval se.

„Tak jsi mě předběhl.“ Stephanie stáhla ruku z příručního zavazadla a zcuchala Jimmymu husté černé vlasy. Frustrace z cestování alespoň odvedly její mysl od obav z prázdnin se synem. Z té nepovědomé fráze se jí zachvělo chřípí. Prázdniny se synem. Jak dlouho potrvá, než jí ten výraz přestane znít podivně, cize, neskutečně? V Kalifornii budou všude kolem nich normální rodiny. Ona a Jimmy jsou cokoli, jen ne normální rodina. A vyrazili si na výlet, jaký by sama pro sebe nikdy v životě nenaplánovala. *Prosím, jen ať se nic nepokazí.*

„Budu moct zase sedět u okýnka?“ Jimmy zatahal Stephaniei za loket. „Ano?“

„Jedině když mi slíbíš, že ho během letu neotevřeš.“

Věnoval jí podezřívavý pohled, pak se usmál. „Vycuclo by mě to do vesmíru, kdybych to udělal?“

„Jo. Stal by se z tebe chlapec na Měsíci.“ Pokynula mu dopředu. Postupovali teď rychleji a už se blížili místu, kdy budou muset odložit zavazadla a obsah kapes do plastových boxů na pohyblivý pás k průchodu skenerem. Za detektorem kovů Stephanie zahlédla velkou kabinu z plexiskla a našpulila rty. „Nezapomeň, co jsem ti říkala, Jimmy,“ řekla odhodlaně. „Samozřejmě spustím alarm a pak budu muset čekat v té průhledné kabině, dokud mě někdo nepřijde zkontrolovat. Ty tam se mnou nesmíš.“

Nafoukl se. „Proč ne?“

„Je to předpis. Neboj se,“ dodala, když si všimla ztrápeného výrazu v jeho očích. „Nic zlého se mi nestane. Počkáš u pásu na zavazadla, ano? Nikam nechod, prostě čekej, dokud nevyjdu na druhé straně. Rozumíš?“

Vyhýbal se jejímu pohledu. Možná měl pocit, že na něj mluví jako na malého. Je tak těžké trefit správný tón. „Budu hlídat zavazadla,“ prohlásil. „Aby je nikdo nemohl ukrást.“

„Bezva.“

Muž, který stál ve frontě před nimi, vyklouzl ze saka a složené ho odložil do boxu. Vyzul si boty, sundal pásek. Otevřel tašku na laptop, vyndal počítač a dal ho do druhého boxu. Pokynul hlavou směrem ke Stephanie a Jimmymu, naznačoval jim, že je hotový. „V dnešní době cestování postrádá důstojnost,“ poznamenal s neveselým úsměvem.

„Jsi připravený, Jimmy?“ Stephanie vykročila vpřed a vzala do ruky plastovou přepravku. „Dostal jsi důležitý úkol, budeš strážcem.“ Naložila na pás jejich věci, zkontrolovala Jimmymu kapsy a pak ho prostrčila rámem detektoru kovů. Otočil se, aby vše sledoval. Přístroj zapípal, rozsvítila se červená světýlka a obézní zaměstnanec Úřadu pro bezpečnost v dopravě nasměroval Stephanie ke kabině z plexiskla.

„Prosím kolegyni!“ zavolal, laloky na bradě a břicho se mu zahoupaly. „Počkejte uvnitř kabinky, madam.“ Ukázal k vymezenému prostoru, dva metry dlouhému a metr širokému. Na podlaze byly nakresleny obrysy dvou chodidel. U jedné stěny stála plastová židle. Na dřevěném podstavci ležel ruční detektor kovů. Když Stephanie vstoupila dovnitř, Jimmymu se

rozšířily oči. Ukázala rukou směrem k pásovému dopravníku, ze skeneru se pomalu vynořovaly jejich věci.

„Počkej na mě,“ naznačila ústy a zagestikulovala vztyčenými palci.

Jimmy se otočil a přesunul se ke konci pásu, postupoval s jejich boxy. Stephanie se netrpělivě rozhlížela kolem sebe. Na dohled pracovaly tři nebo čtyři zaměstnankyně bezpečnostní kontroly, ale žádná z nich nepůsobila dojmem, že by ji dychtila odbavit. Ještě že na další letadlo díkybohu nespíchají. Stephanie věděla, jak to v současné době s transfery ve Státech vypadá, a záměrně mezi lety nechala dostatečnou časovou rezervu.

Ohlédla se po Jimmym. Jeden ze zaměstnanců bezpečnostní kontroly se s ním dal do řeči. Vysoký muž v uniformě, černých kalhotách a modré košili. Ale něco tu neseď. Stephanie se zamračila. Má čepici, v tom to vězí. Žádný z ostatních zaměstnanců na hlavě nic nemá. Jak Stephanie oba sledovala, muž k Jimmymu natáhl ruku.

Na zlomek vteřiny nedokázala uvěřit tomu, co vidí. Muž odváděl povolného Jimmyho z místa bezpečnostní kontroly směrem k veřejné hale, kde se to hemžilo desítkami lidí. Ani jeden z nich se neohlédl.

„Jimmy!“ zařvala Stephanie. „Jimmy, vrať se sem!“ Hlas jí stoupl do vysoké polohy, ale kabinka z plexiskla ho utlumila. Ani muž, ani chlapec neztratili tempo. Plná obav začala teď Stephanie bušit do stěny kabinky, gestikulovala směrem k hale. „Moje dítě!“ křičela. „Někdo odvádí moje dítě!“

Stephaniina slova nevyvolala žádnou reakci, ale její chování ano. Dva pracovníci bezpečnostní kontroly vyrazili směrem ke kabince, ne za Jimmym. Nestarali se o to, co se děje za jejich zády. Zoufalá Stephanie umlčela svůj vnitřní hlas, který ji napomínal, že se chová jako blázen, a dala se do pohybu.

Sotva se vynořila z kabinky, jeden ze zaměstnanců bezpečnostní kontroly ji chytil za paži, říkal jí něco, co vůbec nevnímala. Jeho chvat jí zpomalil, ale nezastavil. Představa, že Jimmyho ztratí, umocnila její sílu nad běžné hranice. Muž po ní hrábl i druhou rukou a Stephanie se bez rozmýšlení otočila a prudce ho udeřila pěstí do obličeje. „Unášejí mi dítě!“ ječela.

Strážnému se z nosu spustila krev, ale stále ji pevně držel. Z muže, který odcházel s Jimmym, teď Stephanie viděla jen čepici. Jimmy se jí

ztrácel v davu. Panika dodala Stephanii sílu, vlekla strážného za sebou. Matně si uvědomovala, že ostatní zaměstnanci vytahují zbraně a křičí na ni, ale byla plně zaměřena na jediné. „Jimmy!“ ječela.

Další strážný ji chytil za pas, zápolil s ní, snažil se ji strhnout k zemi. „Lehněte na zem!“ řval. „Okamžitě na zem.“ Vykopla nohou, přejela mu podpatkem po holeni.

Zvýšené hlasy splynuly do hluku, který nedával smysl, do bitky se zapojil třetí pracovník, vrhl se na ni zezadu. Stephanii se podlomila kolena, zhroutila se na podlahu. „Můj chlapec,“ zamumlala a sáhla do kapsy, kam si uložila palubní vstupenky. Těla, která ji omezovala v pohybu, se náhle rozplynula a Stephanie byla volná. Zmatená, ale s úlevou, že jí konečně věnují pozornost, se vzepřela o ruku a zvedla se na kolena.

V tu chvíli na ni použili elektrický paralyzér.

2

Všechno se přihodilo ráz na ráz. Nervovými vlákny vylétla nesnesitelná bolest, tančící synapse odeslaly ničivé zprávy svalům. Stephanie okamžitě zkolabovala, systém naprosto selhal, jako když cvakne vypínač. Mysl se zmateně hnala vpřed, neschopná odhalit zdroj bolesti a totální ztráty kontroly. Jediné, co jí zůstalo, byla potřeba komunikovat o tom, co se stalo.

Ve chvíli, kdy těžce dopadla na zem, byla přesvědčená, že volá Jimmyho jméno. Slyšela však jen nesmyslný propletenec zvuků, podobný mumlání ze sna, jaké lidem unikne ze rtů, když je trápí noční můra.

Bolest zmizela stejně rychle, jako zaútočila. Stephanie omámeně zvedla hlavu. Nevěnovala pozornost kruhu zaměstnanců bezpečnostní kontroly, kteří se kolem ní ostražitě rozestoupili do uctivé vzdálenosti. Nevnímala okounějící cestující, jejich výkřiky ani to, že si ji natáčejí na mobily. Natahovala krk, aby viděla Jimmyho, aby zahlédla jeho jasně červené triko Arsenalu vedle černo-modré uniformy bezpečnostní kontroly. Muž a Jimmy právě odbočovali z hlavní haly, mizeli z dohledu. Stephanie ignorovala zbytkovou bolest ve svalech, vztyčila se a vrhla se tím směrem, z hrdla jí unikl primitivní výkřik.

Nedokončila ani jediný krok. Paralyzér tentokrát působil déle, rozhodil ji na delší dobu. Když skončil prvotní paralyzující účinek, zůstala dezorientovaná a zesláblá. Dva zaměstnanci bezpečnostní kontroly ji vytáhli na nohy a vlekli halou opačným směrem, než jakým viděla odcházet Jimmyho. Z posledních sil se snažila osvobodit.

„Vzdejte to!“ zařval na ni jeden ze zaměstnanců, kteří ji drželi.

„Nasad' jí želízka,“ ozval se druhý, autoritativnější hlas.

Stephanie pocítila stažení rukou za záda a kolem obou zápěstí se jí uza-

vřel chladný náramek kovových pout. Teď postupovali rychleji, hnali ji boční chodbou a strčili do dveří. Mrštili s ní na plastovou židli, spoutané paže pro Stephanií velice nepohodlně zahákli o opěradlo. Měla pocit, jako by jí v hlavě proklouzávala ozubená kolečka v převodech. Nedokázala si srovnat myšlenky.

Postavila se před ni statná Hispánka v uniformě bezpečnostní kontroly. Ve tváři měla tvrdý a vážný výraz, ale oči působily přemýšlivě. „Chvíli si budete připadat zmatená. To přejde. Neumíráte. Nejste ani zraněná. Na rozdíl od mého kolegy s rozbitým nosem. Nesnažte se opustit tuto místnost. Nepovedlo by se vám to, kdybyste se o to pokusila.“

„Někdo unesl mého syna.“ Ta slova z ní vyšla těžkopádně a nezřetelně. I jí samotné zněla opile a nesrozumitelně. Nedokázala se soustředit ani natolik, aby přečetla písmena na ženině jmenovce.

„Za chvíli se vrátím a promluvíme si,“ oznámila žena a zamířila za svými kolegy ke dveřím.

„Počkejte!“ vykřikla Stephanie. „Můj chlapec! Někdo mi odvedl chlapce!“ Žena při odchodu z místnosti ani nezpomalila.

Veškeré Stephaniiny pocity se teď zredukovaly na ledový stisk strachu v hrudi. Nezáleželo na tom, co jí paralyzér provedl s tělem a myslí. V danou chvíli nevnímala nic než hrůzu. Počáteční panika se změnila, nastoupilo nutkání bojovat, nebo utéct. Veškeré obavy se proměnily v hroudu ledu uvnitř těla, tížily srdce, sotva mohla dýchat. Vřely v ní nejrůznější myšlenky a emoce. Stephanie se donutila zaměřit se na jedinou spolehlivou informaci. Někdo s Jimmym opustil prostor bezpečnostní kontroly. Nějaký cizí člověk ho odlákal pryč, aniž by cokoli narušilo zdání normálního dění. Jak se to mohlo stát? A proč jí nikdo nenaslouchá?

Musí odsud okamžitě vypadnout, musí vysvětlit někomu odpovědnému, že se stala strašná věc, že probíhá i v tuto chvíli. Stephanie začala usilovně zápasit s opěradlem, snažila se osvobodit ruce. Ale čím víc zápolila s tvrdým plastem, tím spoutanější si připadala. Konečně jí došlo, že kvůli designu židle nemůže paže odtáhnout dostatečně daleko na to, aby se jí podařilo dostat ruce přes opěradlo. Židle je navíc připevněná k podlaze, nepůjde si tedy ani stoupnout a vláčet ji s sebou jako nějaký bizarní želví krunýř.

K tomuto zjištění dospěla krátce před tím, než se vrátila žena, která s ní

předtím hovořila. Do místnosti jí v patách vstoupil vysoký hubený muž středního věku v nyní již dobře známé uniformě bezpečnostní kontroly. Posadil se proti Stephanii, aniž by ji pozdravil. Šedivější vlasy dokonale krátkého střihu lemovaly obličej, který byl samá proláklina a ostrý úhel, připomínal konstrukci z dětské magnetické stavebnice. Oči měl chladné, ústa a bradu příliš slabé na image, jakou se snažil působit. Na jeho jmenovce stálo Randall Parton a na nárameníku modré košile se skvěly dva zlaté proužky. Stephanii se ulevilo, že jí to, co kolem sebe vidí, tentokrát dává smysl.

„Někdo mi unesl chlapce,“ řekla, její slova o sebe naléhavostí klopýtala. „Musíte vyhlásit pohotovost. Oznámit to policii. Prostě udělat to, co děláte, když někdo ukradne dítě.“

Parton si uchoval kamenný pohled. „Jak se jmenujete?“ zeptal se. Stephanie v jeho řeči rozpoznala úpravnou nosovou výslovnost Nové Anglie.

„Jak se jmenuju? Stephanie Harkerová. Ale to není důležité. Důležité je...“

„To my tu rozhodujeme, co je a co není důležité.“ Parton narovnal ramena v pečlivě vyžehlené košili. „A důležité je to, že představujete riziko bezpečnosti.“

„To je šílenství. Já jsem tady oběť.“

„Z mého pohledu je obětí můj podřízený. Ten, kterého jste napadla při pokusu o útěk z prostoru bezpečnostní kontroly, dřív než mohlo dojít k vaší osobní prohlídce. Poté, co jste spustila detektor kovů.“ Stephanie vnímala, jak žena za ním přešlápla z nohy na nohu, jako by jí v tu chvíli bylo trapně.

„Detektor kovů jsem spustila, protože mám v levé noze kovovou destičku a tři šrouby. Před deseti lety jsem měla těžkou nehodu. Vždycky spustím detektor kovů.“

„A momentálně nemůžeme ověřit, jestli to pravda je nebo není. Než postoupíme dál, musíme určit, zda nepředstavujete riziko pro mou zemi nebo pro můj tým. Musíte se podrobit detailní osobní prohlídce.“

Stephanie vnímala stoupající tlak uvnitř své hlavy, jako by jí za očima měla co nevidět prasknout céva. „To je absurdní. Jaká jsou moje práva?“

„Není mou povinností informovat vás o vašich právech. Mou povinností je zajištění bezpečnosti na letišti.“

„Tak proč nehledáte únosce mého syna? Ježíši Kriste!“

„Není třeba používat tak silné výrazy. Podle mě je historka o únosu vymyšlený úskok. Stále čekám na vaše potvrzení, že se podrobíte detailní osobní prohlídce.“

„Nic vám nepotvrdím, dokud se nezačnete zabývat tím, co se stalo Jimmymu, vy kašpare. Kde máte šéfa? Chci mluvit s někým, kdo tu za všechno odpovídá. Sundejte mi ta želízka. Chci právníka.“

Parton semkl rty do napjatého úsměvu, který neměl pranic společného s pobavením. „Občané jiných zemí než Spojených států, kteří jsou vybráni na delší pohovor, obecně nemají právo na právního zástupce.“ V Partonově hlase zazníval víc než pouhý náznak triumfu.

Žena, podle jmenovky Lia Lopezová, si odkašlala a postoupila o krok vpřed. „Mluví o únosu dítěte, Randalle. Má právo na advokáta, pokud se jí vyptáváme na něco jiného než na status imigranta nebo na bezpečnost.“

Parton nabubřele otočil hlavou, jako kdyby to byla těžká bowlingová koule. „Což právě teď neděláme, Lopezová.“ Chvilí na ženu dopáleně hleděl, pak se obrátil zpátky ke Stephanii. „Musíte potvrdit souhlas,“ zopakoval.

„Žádáte ode mě právně platný souhlas k osobní prohlídce?“ Stephanii došlo, že pokud jí ten idiot nehodlá naslouchat, musí se nějakým způsobem dostat k někomu, kdo jí naslouchat bude. A to co nejrychleji.

„Odmítáte mi ho dát?“

„Ne, jen si to chci ujasnit. Jsem z právního hlediska povinná podrobit se prohlídce? Nebo ji můžu odmítnout?“

„To sama sobě zrovna moc nepomáháte.“ Na Partonových tvářích se objevil světle růžový ruměnc z návalu krve, jako by byl někde venku na studeném větru.

„Neznám zdejší zákony. Jak už jste poznamenal, nejsem občanka Spojených států. Prostě se snažím pochopit, jaká jsou moje práva.“

Parton vystrčil hlavu vpřed jako agresivní kohout na farmě. „Odmítáte potvrdit souhlas s prohlídkou? Je to tak?“

„Znáte opravdu zákon? Opravdu víte, jaká jsou moje práva? Chci mluvit s někým, kdo tu rozhoduje, s někým, kdo ví, co a jak.“

„Poslyšte, dámo. Jestli si chcete hrát na chytrolínku, se mnou nepočítejte.

Pokud mi nedáte odpovědi, na které čekám, další člověk, se kterým budete mluvit, bude někdo z FBI. A to bude naprosto jiná liga.“ Odstrčil židli od stolu a obrátil se na Lopezovou. „Co víme o její totožnosti?“

Lopezová zamumlala něco do vysílačky a odvrátila se. Parton znovu promluvil, čímž přehlušil druhou konverzaci. „Jak už jsem řekl, jste sama proti sobě. Napadla jste jednoho z mých podřízených. To je všecko, co víme. Nikdo nebyl svědkem žádného incidentu. Nikdo nehlásil únos dítěte. Vím jen tolik, dámo, že jste po nás nesmyslně vyjela. Proč jste sakra lezla z kabinky? Proč jste napadla našeho zaměstnance?“

Jednou už tuto otázku zodpověděla a ničeho nedosáhla. Nemá cenu očekávat, že je opakování odpovědi posune někam dál. Kdyby mohla založit ruce na hrudi, udělala by to. Neexistovala pro ni žádná dostupná možnost řeči těla, jíž by mohla vyjádřit „dost“. Spolkla paniku, uklonila hlavu do strany a pohlédla muži do očí. „Je mou povinností zodpovědět tuhle otázku?“

Parton popuzeně udeřil dlaněmi do stolu. Lopezová pokročila vpřed a hlásila: „Na půdu Spojených států vstoupila před půlhodinou tady v Chicagu. Přiletěla z Londýna z Heathrow.“ Odkašlala si. „Doprovázelo ji malé dítě.“

Ticho vyplnilo veškerý možný prostor. Hlasem plným chladné zuřivosti Stephanie pronesla: „Tak můžete sem teď dostat někoho, kdo skutečně zastupuje zákon?“

Partonovy hrozby nepřezily sdělení Lopezové. Nařídil, aby Stephaniei sundali želízka, ale nedokázal na ni přestat štěkat. „Nestřekejte ruce do kapes. A nepoužívejte telefon.“

„Nemám u sebe telefon. Je v boxu spolu s ostatními věcmi, které prošly rentgenem. Bude mezi nimi patrně i Jimmyho batůžek. K tomu, abyste zjistili, že mluvím pravdu, stačilo podívat se na to, co vám uvízlo na pásu skeneru.“ Stephanie se ani nepokoušela skrývat opovržení.

Cestou z místnosti Parton už nic dalšího nedodal. Lopezová věnovala Stephaniei lítostivý úsměv. „Sežene někoho, kdo může něco udělat ve věci únosu mého dítěte?“ vyptávala se Stephanie a třela si zápěstí.

Lopezová se odvrátila, protože se otevřely dveře. Pracovník bezpečnostní kontroly přinesl do místnosti dva šedé přepravní boxy a odložil je na podlahu. Stephanie viděla, že jeden obsahuje její příruční zavazadlo, v druhém bylo její sako, boty a toaletní potřeby, pro snadnou kontrolu uložené do průhledného igelitového obalu, a nejrůznější drobné předměty z kapes. „Moment,“ ozvala se. „Něco tu chybí. Měl by tu být ještě jeden box. S Jimmyho batůžkem a mikinou.“

Muž trhl ramenem. „Tohle je všechno.“ Zavřel za sebou dveře.

Skutečnost, že chybějí Jimmyho věci, Stephaniei zalila novou sprškou strachu. Svým způsobem vypovídala o chladně vykalkulovaném činu, spíš o cíleném únosu než o spontánním náhodném výběru. Nikdy v životě si silněji neuvědomovala, jak rychle utíká čas. „Copak nikdo z vás nechápe naléhavost situace?“ vyhrkla. „Máte děti? Vás by nepřipravilo o rozum, kdyby vám někdo unesl dítě a nikdo by tomu nevěnoval sebemenší pozornost?“

Lopezová se zatvářila znepokojeně. „Musíte být trpělivá. Odvádíme svou práci a ta má velice úzké zaměření. Jsme povinni jednat v rámci pevně daných limitů. Ani bych se s vámi neměla bavit.“

Stephanie složila hlavu na ruce. „S každou uplynulou minutou Jimmymu hrozí větší nebezpečí. Slíbila jsem... Slíbila jsem...“ Hlas jí uvízl v hrdle. Strach a zlost nemohly udržet vysokou hladinu adrenalinu v krvi navždy. Začal ji dusit pocit selhání. Dala své slovo. A teď se zdá, že její slovo nemělo vůbec žádnou cenu.

Převelení na dislokované pracoviště v Chicagu vnímala zvláštní agentka Vivian McKurasová jako povýšení. Když ji ovšem nastálo přiřadili do kanceláře na letišti, pochopila, že ji ve skutečnosti potrestali za hříchy jejího bývalého šéfa. Jeff si v současné době ve federální věznici odpykává trest za novátorské metody ve financování své gamblerské závislosti. Vivian věděla, že s ním něco není v pořádku, přičítala to však jeho manželství, a ne tajným stykům s místním podsvětím. Předvedla, jak hrozný je detektiv.

Při pohledu zvenčí mohla práce na letišti působit pěkně, stát v přední linii proti teroristům snažícím se zničit americký způsob života. Dokonalé místo, kde by se agentka mohla vykoupit, dokázat, že je opravdu prvotřídní. Skutečnost už nemohla být prozaičtější. Většina lidí, které agenti Úřadu pro bezpečnost v dopravě vytáhli z řady, měla k terorismu blízko asi tak jako její babička. No, když se nad tím zamyslí, možná to není zrovna nejlepší přirovnání. Babička se v poslední době dokáže docela dost rozčilit kvůli nezávislosti Skotska. Vůbec nehledí na to, že z Rutherglenu odešla, když jí bylo pět měsíců.

Problém pro Vivian McKurasovou představovala nuda. Všechny výsledky, které vedla po vyčlenění cestujících pracovníky bezpečnostní kontroly, byly naprosto zbytečné. Většinou do tří minut věděla, že muži, ženy či děti zadržené a doporučené její pozornosti jsou, pokud jde o bezpečnost státu, zcela neškodní. Invalidní veteráni, inkontinentní staříci či sikhové s černou plastovou kopií ceremoniální dýky neunesou letadlo ani nesrovnají letiště se zemí. A v těch několika málo případech, které si podle Vivian zasluhovaly hlubší prošetření, byla podle protokolu povinna zavo-

lat chicagskou pobočku. Její potenciální podezřelý jí byl uloupen a vyslý-
chán agenty, kteří ve svém záznamu měli míň černých puntíků než ona.

Nuda ji ubíjela. V posledních týdnech ve sprše mnohokrát skládala do-
pis s výpovědí. Ale vždycky skončila u praktických otázek. Čím jiným by
se živila? Je recese. Nikdo nepřijímá nové zaměstnance. A zejména ne lidi
bez kvalifikace. Pět let u FBI vám nedodá způsobilost k ničemu jinému
než ke stejné práci. A stejná práce je přesně to, co nechce.

A teď, jako by toho nebylo dost, vstoupil do dveří její kanceláře Ran-
dall Parton. Vivian se snažila, aby instinktivní nechuť, kterou vůči Par-
tonovi cítila, nenarušovala jejich profesní vztah. Ale v přívalu arogance
a stupidity, jež zaregistrovala při jejich prvním setkání a při každém dal-
ším od té doby, to šlo jen ztěžka.

„Agentko McKurasová,“ oslovil ji a příkře kývl na pozdrav. Vždycky se
mu dařilo dávat zřetelně najevo, že nedostatek respektu mezi nimi je
oboustranný.

„Co ode mě potřebujete dnes, důstojníku Partone?“ Vivian se sladce
usmála. Věděla, jak moc ho žere, že to ona představuje někoho, kdo má
větší moc než jen zabránit někomu v nástupu do letadla.

Parton hleděl na židli pro návštěvníky stojící u stolu proti ní, jako vždy
rozpolcený mezi touhou posadit se na ni, aniž by počkal na vyzvání, které
nikdy nepřijde, a potřebou tyčit se nad Vivian. „Přivedli nám jednu bláz-
nivou ženskou. Spustila detektor kovů a náš pracovník ji poslal do
kabinky, aby počkala na prohlídku. Docela to trvalo, víte, jak napilno
tuhle denní dobou máme.“

„Vím,“ potvrdila mu Vivian a moc si přála, aby to nevěděla. Přála by si,
aby pro ni letiště a jeho vnitřní mechanismus zůstaly záhadou.

„Z ničeho nic vyletěla z kabinky.“ Parton mluvil, jako by se obhajoval,
choval se jako člověk, který očekává, že se dříve nebo později provalí, že
chyboval. „Naši zaměstnanci se za ní rozběhli, ale ona se nenechala zadr-
žet. Náš muž šel k zemi s rozbitým nosem, všude kolem byla krev a ona
pořád postupovala vpřed a hulákala něco, co nikomu nedávalo smysl.“

„Nemluví anglicky?“

Parton znechuceně zkřivil rty. „Je to Angličanka, ale nikdo nedokázal
porozumět tomu, co křičí. Tak ji zpacifikovali paralyzérem, což mají

udělat, když se setkají s kladením odporu. Dostali ji na zem, ale hned se zase vztyčila. Vyváděla jako šílená. No tak jí dali delší dávku a tentokrát znehybněla natolik, že jí stačili nasadit želízka. Lopezová ji odvedla do výslechové místnosti.“

Vivian se nakrátko ulevilo. Lia Lopezová je Partonova podřízená, ale pobrala víc rozumu než celý zbytek její směny dohromady. „Dobrý tah,“ konstatovala.

„Tehdy přivolali mě. A pak se situace začala komplikovat.“

„Jak komplikovat?“

„Předně si ráda hraje na chytrou. Pokaždé, když se jí na něco zeptám, odpoví otázkou, jestli je povinná odpovídat. A tak to probíhá pořád do kolečka. A pak najednou začne vykládat, že jí unesli dítě. V téhle zóně nemáme hlášený žádný poplach. Nikdo neviděl, že by unášeli nějaké dítě. Jedinou neobvyklou věcí v mých prostorách byla dnes odpoledne tahle bláznivá ženská, co utekla z kabinky. Proto jsem neměl tendenci brát ji vážně. Myslel jsem si, že se jen snaží vyhnout osobní prohlídce, které se měla podrobit.“ Teď zvedl bradu, předváděl svou licoměrnost.

„Chápu, že jste takhle mohl uvažovat.“ *Pokud jste idiot.* „A jak vypadá situace teď? Chcete, abych si s ní promluvila? Přiměla ji k souhlasu s prohlídkou?“

Parton založil ruce na hrudi. „Je to ještě komplikovanější. Lopezová si z pasu zjistila její jméno a nechala ji prověřit na imigračním. Ukázalo se, že když odpoledne překročila hranice, skutečně s sebou měla dítě.“

„A to dítě se ztratilo?“ Teď měl Vivianinu plnou pozornost. Ať jde o cokoli, není to nic z řadových záležitostí, které ji tak ubíjejí.

Parton přikývl. „Vypadá to tak.“ Opět zkrivil ústa. „A ještě něco. Není jeho matka. To dítě přivezla s britskými soudními dokumenty, které ji opravňují k tomu, aby s ním cestovala. Takže čert ví, o co tu jde.“

Nával adrenalinu Vivian zelektrizoval jako nic jiného po celé měsíce. „Ježíši, Partone, budeme muset vyhlásit kód Adam.“ Natáhla se po sluchátku, v duchu se dohadovala, komu zavolat jako prvnímu, když je zapotřebí uzavřít nejrušnější letiště na světě.

Parton se zaraženě odvrátil. „Na uzavírku je příliš pozdě. Nepochopili jsme dost rychle, o co jde. Už budou dávno pryč. Pokud mi nevěříte,

podívejte se na záznam kamer. Určitě nechcete vyhlásit kód Adam, dokud si nebudete úplně jistá, že jsou ještě v prostorách letiště.“

Vivian musela Partonovi přiznat pravdu. Byla by to rychlá cesta ke konci její kariéry. Krátce a ostře se nadechla a stiskla zřídka kdy užívané tlačítko urychleného přístupu k řídicímu středisku kamerového systému. Parton se zatvářil ublíženě a začal něco povídat, Vivian však vztyčila prst a umlčela ho. „Zdravím,“ řekla, když se kontrolor ohlásil. „Tady zvláštní agentka McKurasová z kanceláře FBI. Potřebuju, abyste mi poslal záznam poslední hodiny z...“

„Bezpečnostní kontroly dvě terminálu tři.“ Parton byl teď plný dychtivosti, vycítil, že by ho Vivianin zásah mohl dostat z nepříjemné situace.

Vivian po Partonovi zopakovala údaje a připomněla správci systému ID svého počítače. Zavěsila a zaútočila na klávesnici, prsty se pohybovaly rychle a zručně. Podle předpisů by měla povolat některého ze svých kolegů, aby záběry sledoval spolu s ní. Jenže oba muži, s nimiž sdílela post na letišti, měli malou odloučenou místnost na mezinárodním terminálu. Nechtělo se jí čekat, než se sem některý z nich dovleče. Pokud skutečně došlo k únosu, počítá se každá minuta, zejména když už byli natolik pomalí, že nestačili vyhlásit kód Adam. Krom toho v místnosti má dokonale připraveného svědka, ať už je její mínění o něm sebesthorší. Vzhledla k Partonovi. „Získáme lepší představu o tom, s čím máme co do činění. Nepřistavíte si sem židli, abyste viděl na můj monitor? Dva páry očí postřehnou víc než jeden.“

Parton popadl židli a přitáhl ji k rohu stolu, takže viděl na obrazovku. Posadil se, natáhl před sebe dlouhé nohy a založil ruce na hrudi. Vivian udeřil do nosu závan prášku na praní a smaženého masa a bezděky se od Partona odtáhla. Její pohyb mu neunikl, zachrochtal a stáhl nohy pod sebe, aby zabíral co nejméně místa. „Je to skvělý systém,“ poznamenal. „Pokud funguje.“

„Doufejme, že nám dneska bude přát štěstí,“ zamumlala Vivian, klikla myší a otevřela nové okno. Objevila se nabídka tří kamer pokrývajících prostor bezpečnostní kontroly. „Kterou z nich?“

Parton se naklonil dopředu, natáhl dlouhý kostnatý prst. „Tuhle. Tu uprostřed.“

Vivian si zkontrolovala čas. „Kdy se to stalo?“

„Asi tak před dvaceti minutami.“

Vivian zastavila záběr kamery, vrátila záznam o dvacet pět minut zpátky a pustila ho. Mlčky čekali několik minut. Pak do záběru vešla žena s malým chlapcem, na opačné straně detektoru kovů začali vykládat věci do přenosného boxu. „To je ona,“ hlásil Parton.

„A chlapec je každopádně s ní.“ Vivian zastavila přehrávání a bedlivě si pár prohlížela. Žena jí přišla nadprůměrně vysoká, mohla mít něco kolem sto sedmdesáti pěti centimetrů. Oříškově hnědé vlasy byly zastřížené pod ušima a upravené do jednoduchého účesu. Vypadala impozantně, měla vysoké lícní kosti, široká ústa se jí roztáhla do úsměvu, když pohlédla na chlapce. Barva její pleti připomínala typickou anglickou růži, jen bílá a červená. Chlapec měl husté černé vlasy, olivovou pleť a tváře jako broskvičky. Byl samá ruka samá noha, pružný a nemotorný jako hříbě ze sentimentálních filmů z prostředí koňských dostihů. Vůbec nevypadal na to, že by pocházel ze ženiných genů. A přesto se nedalo popřít, že ti dva k sobě patří. „Jsou spolu, Partone.“

„Do prdele.“

Sledovali, jak chlapec prošel rámem a zamířil na druhý konec dopravníkového pásu, kde se měly brzo objevit jejich věci. Ohlédl se přes rameno na ženu, která se usmála a při vstupu do kabinky k němu zagestikulovala vztyčenými palci. Vešla dovnitř, aby počkala na ohledání zaměstnankyní bezpečnostní kontroly. Zatím všechno probíhá, jak má. Vivian si uvědomila, že zadržuje dech, jako kdyby sledovala nějaký triller.

Uplynulo několik vteřin. Chlapec přešlápl z nohy na nohu, žena ho sledovala pohledem. Pak se směrem od haly přiblížil muž oblečený do něčeho, co vypadalo jako košile a kalhoty uniformy pracovníka bezpečnostní kontroly, a zamířil k chlapci. Těsně před tím, než k němu přistoupil, Vivian video zastavila. „Co je na tomhle záběru špatně?“

„Má na hlavě čepici s kšiltem,“ odpověděl Parton bez zaváhání. „Není součástí uniformy. My pokrývku hlavy nenosíme.“

„A on má takovou, která zaručeně zastíní obličej před vysoko umístěnými kamerami.“ Vivian opět spustila video.

„Není z mého týmu. V žádném případě.“ Parton rozpletl ruce a začal pěstí.

Muž se zastavil přímo u chlapce a položil mu ruku na rameno. Chlapec vzhlédl a přikývl. Muž v uniformě bezpečnostní kontroly zvedl z jednoho boxu batůžek a odváděl chlapce od pásu směrem k hale. Na ženu to mělo elektrizující účinek. Jakmile se muž chlapce dotkl, dala se do pohybu. Ti dva ještě ani nedošli na konec dopravníku a ona už vyletěla z kabinky.

Vivian ignorovala drama v popředí a soustředila se na muže s chlapcem. Ještě několik metrů zůstali v dohledu, ale v místě, kde se hala stáčila doprava, ostře zabočili doleva. „Do prdele,“ zopakoval Parton.

„Tam je východ, že?“

„Vede to ven,“ potvrdil Parton. „Během chvilky jsou na chodníku. A pak můžou kamkoli.“

Vivian opět zastavila video. „Vypadá to, že dáma mluví pravdu,“ pronesla stejně bezútešným hlasem, jako jí bylo u srdce. Někdo unesl dítě a byrokracie letištní bezpečnostní služby únosci zajistila náskok. „Ježíši, Partone! Jak to, že té ženě nikdo nenaslouchal?“ Už se zase natahovala po sluchátku.

„Napřed jí nikdo nerozuměl,“ tvrdil. „Přisáhám.“

„To vám určitě pomůže krýt si záda, až nás zažalujou. Ale teď potřebuju, abyste mi dodal seznam pracovníků, kteří jsou dnes odpoledne ve službě. Budeme je muset všechny vyslechnout. Zjistit, kdo co viděl.“

Parton se ani nepohnul. Jako by ho fascinovala ruka na telefonu. „Partone,“ pobídla ho Vivian netrpělivě. „Doneste mi ten seznam.“

Jejich pohledy se setkaly. Parton působil omámeně. „Bude v pořádku, že jo? Ten kluk? Najdete ho, vidíte?“

Nezasluhoval si, aby se kvůli němu snažila lhát. „Živého? Nejspíš ne. A teď jděte.“ Sledovala ho, jak cestou z místnosti zakopl o židli. Pak se zhluboka nadechla a sebrala se. Stiskla tlačítko přímé volby na svého šéfa. Vyzvánění telefonu signalizovalo konec jejího samostatného rozhodování v případě uneseného dítěte.

Téměř vše přehlušovala potřeba zvednout se a přecházet sem a tam. Stephanie se už pokusila vstát, ovšem s jediným výsledkem. Lopezová nekompromisně trvala na tom, aby zůstala sedět. „Nenuťte mě, abych vám znovu nasadila pouta,“ varovala ji.

„Neumožníte mi telefonický hovor nebo tak něco?“ vyzvídala Stephanie. „Měla jsem za to, že si vy Američané docela zakládáte na právu lidí na právního zástupce.“

Lopezová se neradostně zasmála. „To jste nikdy neslyšela o Guantánamu? Když jde o lidi, kteří nás chtějí smést z povrchu zemského, nebazírujeme tolik na lidských právech.“

„Ale já nejsem teroristka. Já zjevně nejsem teroristka. Jsem žena, které před vlastníma očima unesli dítě, a vy se ke mně chováte jako ke zločinci. Kdy mě někdo začne brát vážně?“ Přes veškeré odhodlání zůstat klidná si Stephanie nedokázala pomoci, stoupal jí hlas. Cítila nevolnost a potila se, dělalo se jí zle ze strachu a obav. Ale nesmí se zhroutit. Kvůli Jimmymu. Kvůli slibu, který dala.

Nikdy se neměli vypravit na tyhle prázdniny. Nechala se svést myšlenkou na Kalifornii. Pláže a surfování, Disneyland a Universal Studios, slunce a Yosemiteký park. Jakmile poprvé zaslechla tu píseň Joni Mitchellové, město bazénů zaujalo její představitivost. Chtěla vědět, jak šumí vlny na Malibu. To, že Jimmy potřeboval prázdniny, bylo pouhou záminkou pro to, aby si sama dopřála potěšení.

Hloupé.

Měli si zajet do Španělska. Vzít to autem na trajekt do Santanderu a pokračovat na Costa Brava nebo si zalenošit na francouzském atlant-

ském pobřeží v Bretani. Nic z toho by nezahrnovalo detektory kovů a odloučení. Nic z toho by Jimmyho nenaservírovalo jako na talíři někomu, kdo by ho chtěl unést.

A kdo by to taky dělal? Kdo by měl dostatek nervů a filipa, aby unesl dítě uprostřed rušného letiště pod bedlivým zrakem sledovacích kamer a za těch nejpřísnějších bezpečnostních opatření na celé planetě? To je naprosto neuvěřitelné.

Těžko uvěřit, že šlo o náhodný únos, o okamžitý nápad. Tohle někdo naplánoval. Chlapce zjevně neodvedl pravý důstojník bezpečnostní kontroly, jinak by o tom Parton s Lopezovou věděli. Šlo tudíž o podvodníka. Jenže po takovém místě se prostě nemůžete donekonečna pohybovat ve falešné uniformě, aniž byste upoutali pozornost skutečných zaměstnanců kontroly. Je těžké ubránit se závěru, že Jimmy byl velice specifickým terčem. Což znamená, že únosce znal Jimmyho tragickou minulost. A jejich cestovní plány.

Bože, prosím, ať je Jimmy v pořádku. Stephanie nedokázala unést pomyslení, že by měl chlapec zase trpět. Už tak toho zažil mnohem víc, než by mělo vydržet pětileté dítě. Občas, když se k ní večer v posteli přitulil, si představovala, jak do sebe vstřebává jeho bolest, přebírá ji do svého těla, podobně jako míza absorbuje toxiny, a vrací ho tím do nějakého zázračného výchozího stavu, v němž nebyl neúnosně zraňován. Jaký padouch by mu mohl vědomě přidat ještě další nálož bolesti a strachu?

Stephanie zahнала tuto myšlenku, odmítala uznat, že by mohla znát někoho, kdo by dokázal vymyslet takovou krutost. Jenže ošklivá představa se odmítala nechat umlčet.

Musí si najít něco jiného, na co by se mohla zaměřit. „Nemáte nějaký systém, kterým vysíláte upozornění o únosu dítěte? Určitě jsem něco podobného zahlédla v nějakém televizním programu. Dáte to na vědomí řidičům na dálnici nebo tak něco?“

„To máte na mysli Amber Alert,“ opáčila Lopezová. „Když dojde k únosu dítěte, vyvěsí zprávu na návštěvidla na dálnici. Ale má to mnohem širší záběr. Vysílají výzvu v rádiu, běží v informační liště na kanálech televizního zpravodajství. Spousta lidí má také předplacené esemesky. V celé řadě případů se to osvědčilo jako skutečně efektivní pomoc.“

„Měli by to udělat i pro Jimmyho.“ Stephanie zabořila ruce do vlasů po obou stranách hlavy a pevně je sevřela. „Měli by na tom pracovat už teď.“

„Parton má záležitost pevně v rukách.“ Slova Lopezové nezněla zrovna dvakrát přesvědčivě.

„Máte tu vysílačku. Nemůžete zjistit, co se děje? Prosím!“

Lopezová se zatvářila rozpačitě. „Neexistuje nic, co bych mohla udělat. Kolečka už se otáčejí, věřte mi.“

„Ale ne dost rychle,“ odsekla Stephanie divoce. „Někde tam venku je malý chlapec, který je tím vystrašenější, čím déle je ode mě. Doufám, že s tím dokážete žít, důstojnice Lopezová. Protože až se odsud dostanu, ocitne se vaše jméno spolu s dalšími v novinových titulcích. Budete koukat, kolik mám v médiích kontaktů, až se vám budou oči protáčet. A to si pište, že je využiju.“

„Nemyslím, že by vám zrovna teď pomohlo vyhrožování, madam.“

„Z mé perspektivy je vyhrožování jedinou možnou cestou vpřed. Protože apelovat na vaši lidskost, to zrovna moc nefunguje, vidíte? Možná bych měla začít apelovat na vaše vlastní zájmy. Chcete, aby vaše kariéra měla nějakou budoucnost, důstojnice Lopezová? Chcete z tohohle vyjít jako jedna z těch na správné straně?“

Lopezová se k ní o krok přiblížila. Stephanie očekávala zlost nebo strach, ale dočkala se naprosto odlišné reakce. Lopezová jí položila ruku na rameno. „Budu se tvářit, jako že jste tohle nikdy neřekla. Jste vyděšená, to chápu. Ale radím vám, schovejte si své hrozby, dokud se nedostanete na místo, kde podle nich budete moci jednat. Naše organizace si nepotřebuje nacházet moc výmluv k tomu, aby držela lidi v samovazbě.“

Navenek to vypadalo jako rozumné zdůvodnění. Stephanie to ovšem znělo hrozivěji než cokoli, s čím by mohla přijít ona.

Vivian McKurasová opatrně položila sluchátko, jako kdyby ho nechtěla vyplašit, aby ji snad náhodou nekouslo. Očekávala, že jí šéf případ únosu vyrve z ruky a zadá jí pouze procházet seznamy cestujících nebo nějaký podobný myšlenkově nenáročný úkol. Místo toho mu vpadla do situace připomínající nejvyšší pohotovost. Drmolil – drmolil! – cosi o tom, že zachytili věrohodnou informaci o sebevražedném atentátníkovi s bom-

bou bezprostředně ohrožující politickou manifestací, na níž bude přítomna prezidentova rodina. Každý, kdo má nohy – samozřejmě kromě ní –, je venku a snaží se zlikvidovat riziko, než vyeskaluje a vymkne se kontrole. Za normální situace by jí takové chování u muže, který si už na střední škole za životní heslo zvolil klid a od té doby se od něj neodklonil, značně znepokojilo. Dnes ovšem danou skutečnost uvítala. Protože dnes to znamená, že bude řídit svůj první velký případ. Je jí dvacet sedm a dostala první vlastní velký případ. Nesejde na tom, že jí šéf řekl, aby povolala své kolegy z letiště a celou záležitost s nimi probrala. Rozhodla se považovat to spíš za doporučení než za instrukci. Je to její případ. Dostala šanci zacházet s celou záležitostí podle svého uvážení.

Nejdřív je třeba vyhlásit Amber Alert. Potřebuje popis dítěte a jeho fotografii z poslední doby. To všechno má našťastí přímo před nosem. Doslova. Vivian otevřela poštu a odeslala naléhavou zprávu svému protějšku v Imigrační a celní správě a vyšetřování vnitřní bezpečnosti.

Ahoj, Kevine. Sháním informace o malém dítěti, které váš tým přijímal dnes odpoledne. Nejde o otázku přistěhovalectví, ale zdá se, že dítě krátce nato unesli. Malý chlapec přicestoval z Velké Británie v doprovodu Stephanie Jane Harkerové, občanky Velké Británie. Ta u sebe podle mých informací má rozhodnutí britského soudu opravňující ji k cestě s dítětem. Musíme sestavit Amber Alert, proto potřebuju co nejdřív kopie všeho, co máte – jméno dítěte, datum narození, popis. Bylo by ještě lepší, kdybyste měli i fotografii, ať už z pasu nebo ze systému. Máme obrázky ze záznamu z bezpečnostní kamery, ale ty nikdy nemají dostatečně velké rozlišení, aby se s nimi dalo dál pracovat. Také by mi pomohly jakékoli případné úřední záznamy. Díky.

A protože Vivian byla velice pečlivá žena, která nerada riskuje, poslala Kevinovi zároveň i esemesku, aby ho na svůj požadavek upozornila.

Zhluboka se nadechla.

Pokud nemá informace, s nimiž by se dalo pracovat, nemůže Amber Alert uvést do chodu. Nastal čas promluvit si se Stephanie Jane Harkerovou.

Když místo Randalla Partona do místnosti vstoupila žena, Stephanii se zcela iracionálně ulevilo. Léta práce v oboru, v němž ženy dokázaly být stejným nepřítelem jako muži, ji vyléčily z optimismu založeného na výběru pohlaví, přesto si nemohla pomoci. Zejména v případech, kdy jde o děti, stále očekávala od ženy trochu solidarity.

Tahle vypadala, že bere věci vážně. Pohlédla na Stephanii, pak si odvedla Lopezovou stranou, sklonila hlavu a tiše na pracovníci bezpečnostní kontroly mluvila. *Jaký popis bych vytvořila, kdybych o ní měla psát?* To byl pro Stephanii výchozí bod, kdykoli se setkala s někým novým. Oblečení volí elegantní, ale anonymní – tmavě šedé kalhoty, námořnicky modré sako, tmavě zelená blůza s jediným rozepnutým knoflíčkem. Zablesknutí zlatého řetízku na krku, jednoduché zlaté pecičky v uších. Krátce ostříhané hnědé vlasy načechrané kolem uší a na čele zdůrazňují vzhled, který by se, nebýt hranaté čelisti, dal nazvat elfím. Línější spisovatel by možná vyvodil něco z irského nádechu v zelených očích a lehkého poprašku pih na nose a tvářích. Ale přestože Stephanie věděla, že co se psaní týče, není kdovíjaká hvězda, takhle líná nikdy nebyla. Tady je Amerika, země tavicího kotle. Rozhodně ne místo, kde by se člověk měl pouštět do ukvapených dohadů ohledně něčích kořenů.

Žena se teď obrátila ke Stephanii, věnovala jí zběhý formální úsměv. „Jsem zvláštní agentka Vivian McKurasová,“ představila se, přitáhla si židli a posadila se. „Federální úřad pro vyšetřování.“

„Díky bohu!“ zareagovala Stephanie. „Konečně řádný zástupce prosazování zákona. Pravděpodobně víte, jaká jsou moje práva?“ Potěšila ji jiskřička překvapení v agentčinych očích.

„Pokud jde o mě, slečno Harkerová, vznesla jste obvinění ze závažného zločinu. To je jediný důvod, proč se o vás zajímám. Nechápu, na co byste potřebovala právního zástupce, když máte učinit výpověď ohledně trestného činu. V určitou chvíli vás moji kolegové z bezpečnostní kontroly budou chtít podrobit osobní prohlídce, protože jste při kontrole spustila detektor kovů, ale ani k tomu snad právního zástupce nepotřebujete.“ Vivian otevřela tablet a probudila ho ze spánkového režimu. „Podle mě je teď neurgentnější záležitostí najít ztracené dítě.“

Stephanie cítila, že se jí trochu uvolnila ramena. Konečně se našel někdo, kdo dokáže mluvit rozumně. „Díky, že jste se probrali. Takže jste kvůli Jimmymu vyhlásili poplach?“

Vivian pohlédla Stephánii zpříma do očí. „Shromažďujeme nutné informace k jeho vyhlášení. Prozkoumala jsem záběry ze sledovacích kamer, abych zjistila, co se stalo v prostoru bezpečnostní kontroly, ale bohužel na nich není vidět tvář muže, který vaše dítě odvedl.“

Stephanie těžce polkla. „Vlastně to není moje dítě.“

Vivian přikývla. „Toho jsme si vědomi. A velice brzy vám k této věci položím několik otázek. Zatím je ovšem mojí nejvyšší prioritou pustit do oběhu tu výzvu. Tak předně, jak se chlapec jmenuje?“

„Jimmy Joshu Higgins.“ Sledovala Vivian, jak píše. „Je to jen Joshu, bez ‚a‘ na konci. Po otci. Byl to diskžokej.“ Stephanie nedokázala tak úplně zbavit svůj hlas despektu.

„O jeho otci nemáte zrovna nejlepší mínění?“

„Ne. To nemám.“ Bylo by toho dost, co by se dalo dodat, ale to počká.

„Dobrá. Co myslíte, kolik asi tak Jimmy měří?“

„Něco kolem sto pěti centimetrů. Je docela vytáhlý a kostnatý. Na pěti-leté dítě váží málo. Nemá ani devatenáct kilo.“ Když viděla, jak se Vivian zamračila, dodala: „Čtyřicet dva liber.“

„Díky. Budeme potřebovat popis, který rozešleme spolu s fotografií.“

„Má husté černé vlasy, prostríhané do štrapatého účesu. Viděla jste *Knihu džunglí*?“

Vivian se zatvářila, jako by se Stephanie zbláznila. „Ne. To má být film?“

„Animovaný. Dítě v tom filmu se jmenuje Mauglí. Jimmy vypadá skoro jako on. Má stejný účes, podobný rošťácký obličej. Nevím, jak jinak ho popsat. Vygooglujte si Mauglího a pochopíte, jak to myslím.“ Stephánii frustrovala vlastní neschopnost popsat Jimmyho vzhled. „Copak nemáte jeho pas? Byl ve stejné přepravce jako můj.“

Vivian se obrátila na Lopezovou. „Máme ho, Lio?“

Lopezová zavrtěla hlavou. „Ne, madam. Jen pas slečny Harkerové. V boxu nebylo nic, co by patřilo chlapci. Ještě to ověřím, ale...“ Poklekla a začala přepravky prohledávat.

„Co jeho batůžek?“ nadhodila Stephanie.

„Ten muž, který s ním odešel, batůžek vzal. Musel sebrat i pas.“

„Nic tu není,“ hlásila Lopezová.

„Sakra,“ zaklela Stephanie, pak se jí rozjasnila tvář. „Můj mobil. Minulý týden jsem s ním udělala několik fotek v parku. Ty by mohly pomoci? Můj telefon tam máte, ne?“

Lopezová se zvedla, mávala mobilem. „Je tady.“ Pohlédla tázavě na Vivian. „Můžu jí ten telefon dát do ruky?“

„Dejte ho mně.“ Vivian se rychle dostala do fotogalerie a vyvolala poslední fotografii. Na vysoké stoličce seděl muž v džínové košili, skláněl se nad kytarou, větší část obličeje mu zastiňovaly vlasy. Rozhodně to nebyl Jimmy Higgins.

„To je kamarád,“ vysvětlila Stephanie. „Zkuste se vrátit o kousek zpátky.“

Další snímek kytaristy, tentokrát měl hlavu zvrácenou dozadu, šlachy na pažích a krku vystouplé. Pak se do objektivu usmíval malý chlapec, ruku rozmáchlou v širokém gestu směrem k nedalekému hejnu kolébajících se kachen. „To je on. Krmili jsme kačeny.“ Hlas se Stephánii třásl, do očí jí vhrkly slzy. „Je ještě malý. Musíte ho najít, než se mu stane něco opravdu ošklivého. Prosím.“

Stephanie si nebyla jistá, jak to vypadá s hierarchií mezi FBI a Úřadem pro bezpečnost v dopravě, ale teď, když se do případu vložila Vivian McKurasová, se situace rozhodně zlepšila. Vivian odešla se slibem, že se vrátí, jakmile se spustí Amber Alert. Stephanie jí na oplátku slíbila, že se podrobí osobní prohlídce, kterou provede Lopezová podle předepsaných pravidel, jež rozhodně připomínala spíš sexuální útok než bezpečnostní proceduru. Lopezová se velice snažila udržet si odstup a důstojnost, ale byl to boj.

„Není to tak jednoduché, když osobu, kterou prohledáváte, znáte, vidíte?“ ozvala se Stephanie a snažila se neucuknout před rukou, která jí sondovala pod opaskem.

„Děláme to pro vaši bezpečnost,“ odpověděla Lopezová. „Byla byste dost nešťastná, kdybyste vybuchla někde ve vzduchu, protože jsem neodvedla svoji práci tak, jak jsem měla.“

„Připadáte mi moc bystrá na to, abyste věřila takovým nesmyslům.“

„Nechtěla byste šálek kávy?“ zeptala se Lopezová, poodstoupila od Stephanie a sundala si modré nitrilové rukavice.

Je absurdní, že takováhle banální laskavost člověka div nerozpláče. Jenže čím déle byla Stephanie oddělená od Jimmyho, tím zranitelnější si připadala. Před tím, než si Jimmyho vzala do péče, nikdy nepoznala odpovědnost za nějakou osobu, která by spočívala výhradně na ní. V posledních devíti měsících zažila chvíle, kdy si připadala zavalená tíhou všeho, i chvíle náhlých záblesků neočekávaného štěstí, z nichž jí poskočilo srdce. A právě tíže povinností způsobovala, že radost byla ještě drtivější. Stephanie by mohla odpřisáhnout, že ten vjem byl fyzický.

A teď je Jimmy vyvržen do neznáma a ona si připadá ztracená. Pro něj to musí být ještě o hodně horší.

Je to ironie u ženy, která nikdy nezatoužila po mateřství. Ale život s Jimmym ji okouzлил. Přes veškeré komplikace a složité chvíle si sotva pamatovala, jaký byl život bez něho. Počáteční neochota vzít ho k sobě jí teď přišla jako vzpomínka na něco nepochopitelného. Pomáhat Jimmymu, aby si zas po tolika ztrátách vybudoval štěstí, se pro ni stalo životním posláním a každý další krok na této cestě jí přinášel radost. A všechny tyto tvrdě vydřené kroky by nic neznamenaly, kdyby byl Jimmy vytržen ze svého čerstvě zrekonstruovaného života.

„Kafe, to by od vás bylo moc milé,“ odpověděla. „Ale nebojíte se, že zvednu kotvy, když odejdete?“

Lopezová na ni podivně pohlédla. „Proč byste to dělala? Leda byste před námi tajila nějaké skutečnosti o muži, který odešel s vaším dítětem.“ Její ruka se dotkla kliky, otočila hlavu a věnovala Stephaniei lítostivý pohled. „Navíc na druhé straně dveří stojí strážný. Ten chlápek, co vás už jednou znehybnil paralyzérem, pokud by vás to snad zajímalo.“

Povídejte mi něco o nejednoznačnosti, pomyslela si Stephanie. Lopezová je hotovou směsicí hodného a zlého poldy, všechno v jednom balíčku. Stephaniei by docela zajímalo, jestli tuhle vlastnost přenáší i do svého soukromého života. Otřásla se. Zažila dost vztahů s chlapy, kteří pravdu o sobě ukrývali pod maskou falešné laskavosti. Vzpomněla si na muže s kytarou a povolila si krátkou chvíli vroucnosti. S ním tenhle zvyk narušila, o tom je pevně přesvědčena.

Jenže Stephanie je dost chytrá na to, aby věděla, že ji nic neosvobozuje od minulosti. A právě teď se v jejím srdci usazuje studený strach, že se Jimmy stal nejnovější obětí její vlastní minulosti.

Než se vrátila Vivian, lógr z kávy byl jako led a Stephanieiny obavy dosáhly nových výšin. „Co se děje?“ chtěla vědět v okamžiku, kdy agentka FBI vstoupila do místnosti. „Byla jste pryč skoro celou hodinu.“

„Musela jsem dát dohromady veškeré dostupné informace a pak si promluvit s lidmi ze systému včasného varování veřejnosti. Je mi líto, že to trvalo tak dlouho, ale než jsem mohla pokračovat, potřebovala jsem ještě

nějaké informace z imigračního. Stahujeme také všechny záznamy bezpečnostních kamer z celého letiště. Potřebujeme se zpětně dostat ke všem pohybům únosce před činem, zjistit, zda dokážeme stanovit, odkud přišel. Jestli se nechal vysadit u chodníku před letištěm, nebo jestli odněkud přiletěl.“

„A co forenzní stopy? Musel přece někde nechat otisky prstů, DNA nebo tak něco?“

Vivian vrtěla hlavou. „Z prostoru bezpečnostní kontroly nemůžeme získat nic smysluplného. Pohybuje se v něm příliš mnoho lidí. A protože nám okamžitě nedošlo, co se děje, prošli tudy po únosu další cestující. Je mi to líto, ale tady jsme skončili ve slepé uličce.“ Vivian se posadila a položila na stůl mezi ně digitální záznamník. „Teď, když už jsme rozjeli pátrání, nastal čas, abyste mi vyplnila několik mezer. Podle dokumentů, které jste předložila na imigračním, není Jimmy váš biologický syn. Ale nesete za něj odpovědnost?“

„Správně. Jsem jeho zákonný zástupce.“

„Tak o co tu jde?“

Stephanie si prohrábla vlasy, kolem hlavy jí díky tomu vznikl rozcuch. „Kolik času na to máte?“

Vivian se opřela v židli. „Máme celou noc. Momentálně nemůžeme udělat nic víc, jediné se snažit zjistit, kdo za tím stojí. Pokud nešlo o pouhou náhodu, existuje vysoká pravděpodobnost, že důvody tohoto zločinu spočívají v chlapcově minulosti. A o té jste vy mým jediným zdrojem informací. Takže pokud vás ohledně identity pachatele nic nenapadá, začněte nejlépe od začátku.“

Klimatizace náhle ožila a polekala Stephanie. Ale třas, který jí projel, neměl se závanem studeného vzduchu nic společného. Neodvážila se vyslovit podezření, které ji hlodalo kdesi v zadním koutku mysli. To by mu přisoudila příliš velkou platnost. Je blázen, že se tím vůbec zaobírá. Stephanie objala pažemi svá křehká ramena a prudce zamrkala. „Napřed musíte vědět, kdo je Jimmy. A abyste to pochopila, musíte vědět, kdo byla jeho matka.“

